

vet imødekommet, og at et herhenhørende lovforslag var til behandling i New Zealands parlament.

Vedrørende Tokelau-øerne, der består af tre koraløer med et samlet areal på ca. 10 km² og en befolkning på ca. 1.600 oplyste den new zealandske repræsentant, at øerne havde forkastet et forslag om at danne union med Cookøerne eller Vest Samoa. Da befolkningen selv syntes at anse immigration til andre øgrupper eller New Zealand som den eneste løsning, havde New Zealand fortsat ladet befolkningen efter eget ønske flytte til New Zealand.

Resolutionsforslaget blev vedtaget i 4. udvalg den 15. december 1971 med 79 stemmer for, 0 imod, medens 1 afstod (Frankrig).

New Zealand havde inden afstemningen udtrykt tilfredshed med det fremlagte resolutionsforslag og forsikret, at New Zealand ikke ville lægge nogen hindringer i vejen for befolkningens frie udøvelse af retten til selvbestemmelse, hvis og når befolkningen selv ønskede det.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionsforslaget den 20. december 1971 med 117 stemmer for, 0 imod, medens 1 (Frankrig) afstod. (Res. 2868 (XXVI)).

Amerikansk Samoa, Bahama, Bermuda, Britiske Jomfruer, Brunei, Cayman-øerne, Cocos (Keeling)-øerne, Gilbert og Ellice-øerne, Guam, Montserrat, Ny Hebriderne, Pitcairn, St. Helena, Seychellerne, Solomonøerne, Turk og Caicos-øerne og De amerikanske Jomfruer.

Selvom der under generaldebatten vedrørende samtlige kolonispørgsmål bortset fra Namibia, områderne under portugisisk administration og Sydrhodesia var flere indlæg, der berørte de generelle problemer i forbindelse med de små koloniområder og de enkelte små koloniområders specielle problemer end under 25. generalforsamling, resulterede dette ikke i fremsættelse af nye synspunkter.

Storbritanniens repræsentant mindede om, at i løbet af de sidste 25 år var mere end 30 områder med ialt 800 mill. indbyggere under britisk administration blevet uafhængige. De tilbageværende områder havde flere fælles træk, herunder deres isola-

tion og mangel på naturrigdomme, men hvert enkelt havde tillige individuelle interesser, som Storbritannien tog hensyn til. De områder, der havde ønsket uafhængighed eller selvstyre, havde opnået dette, men Storbritannien ville ikke påtvinge noget område uafhængighed. Den britiske repræsentant gennemgik derefter den forfatningsmæssige udvikling, der under behørig hensyntagen til særlige lokale forhold og fremfor alt til befolkningens ønsker var sket i en række områder under britisk administration. Gilbert og Ellice-øerne havde fået ny forfatning i løbet af 1971, hvorved der var oprettet et lovgivende råd med et flertal af folkevalgte medlemmer og et udøvende råd. Storbritannien var rede til at overveje andre forfatningsmæssige ændringer med befolkningens repræsentanter. På Solomon-øerne havde det regerende råd udarbejdet en tidstabel for den forfatningsmæssige og økonomiske udvikling frem til uafhængigheden. Rådet skulle nu tage beslutning om det næste skridt i den forfatningsmæssige udvikling, således at der kunne tages stilling hertil i forbindelse med et almindeligt valg i 1973. I juni 1971 havde det valgte råd på Bahama erklæret at ville søge uafhængighed i 1973. På Cayman-øerne havde en forfatningsekspert efter anmodning fra øernes lovgivende forsamling udarbejdet anbefalinger vedrørende den for området mest hensigtsmæssige plan for udviklingen af en forfatning. Anbefalingerne var blevet godkendt af Storbritannien og var nu under overvejelse på øerne.

Sveriges repræsentant henledte opmærksomheden på res. 1541 (XV), i hvilken det bl. a. udtales, at et ikke-selvstyrende område kan siges at have opnået fuldt selvstyre ved (a) at fremtræde som en suveræn, uafhængig stat, (b) frivilligt at slutte sig til en uafhængig stat eller (c) integration med en uafhængig stat. Sverige fandt, at res. 1541 burde have i erindring i forbindelse med de små koloniområder, da fuld uafhængighed ikke var en realistisk løsning for en række af disse. Med mindre FN var forberedt på at acceptere de løsninger, der afhængig af de forskellige forhold var mest hensigtsmæssige for de enkelte områder, ville man svigte befolkningerne. Den eneste sikre vejledning var befolkningens udtrykte ønsker, og det fundamentale princip var retten